

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/143/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4311208448
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4311208448.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a sudkýň Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v právnej veci žalobkyne: S.. L. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. 9, X., zast. Advokátska kancelária Mgr. Rastislav Munk, PhD., so sídlom Podpriehradná 3, Bratislava, proti žalovanému: K. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. H. XXX, zast. JUDr. Tiborom Sojkom, advokátom, so sídlom A. Sládkoviča 1, Levice, o zaplatenie 36.621,41 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 7. novembra 2016 č. k. 14C/131/2011-583 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

Žalobkyni vo vzťahu k žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 24.588,68 eura s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 24.588,68 eura od 01. 11. 2010 do zaplatenia, a to do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 34%. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 657, § 628 ods. 1, 2, § 40 ods. 1, § 51, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 563 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 10. 06. 2011 sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 33.278,68 eura s príslušným úrokom z omeškania. Svoj žalobný návrh odôvodnila tým, že žalovanému v priebehu roku 2010 postupne v rôznych čiastkach poskytla finančné pôžičky v celkovej výške 37.978,68 eura, a to predovšetkým na účel dovozu ojazdených áut zo zahraničia a kúpy náhradných súčiastok. Žalovaný sa finančnú pôžičku zaviazal uhradiť v dohodnutých termínoch, ktoré však na jeho naliehanie boli posunuté, a to až do konca októbra 2010. Do dňa podania žalobného návrhu uhradil len sumu 4.600 eur, teda zvyšok dlžnej sumy bol vo výške 33.378,68 eura. Keďže sa dozvedela, že žalovaný finančné prostriedky používa na iné účely, pričom dlh nebol ochotný vrátiť, podala na neho trestné oznámenie. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril a uviedol, že žalobkyňa ani v trestnom konaní nepredložila žiaden dôkaz, že finančné prostriedky, ktoré mu poskytla, boli poskytnuté z jej strany ako pôžička, a nie formou daru. Už len skutočnosť, že mu boli poskytnuté finančné prostriedky opakovane, bolo dôkazom toho, že išlo o dary, a nie pôžičky. Je nelogické, že by mu poskytovala opakovane v nespočetných prípadoch pôžičky bez toho, aby predchádzajúcu pôžičku splatila. Žalobkyňa ho finančnými prostriedkami a darmi obdarúvala počas celej doby trvania ich intímneho vzťahu, teda počas obdobia približne desať mesiacov. On ju nikdy o žiadne financie, či dary nežiadal. Počas ich vzťahu ani v jednom prípade nepadla reč o nejakej pôžičke, ktorú by mal žalobkyni vrátiť. Takéto nároky si začala žalobkyňa uplatňovať až v období, keď jej

oznánil, že ich vzťah nemá perspektívu. Situácia sa vyhrotila do neúnosnej miery hlavne po tom, ako žalobkyni oznámil, že obnovil vzťah so svojou bývalou priateľkou a po tejto informácii sa začala vyhrážať, písať vulgárne SMS, pričom tieto smerovala aj voči ostatným príslušníkom jeho rodiny, ako aj voči jeho priateľke. Následne žalobkyňa potvrdila, že mali intímny pomer, avšak ho nazvala nezáväzným a uvedené podľa nej potvrdil aj žalovaný, keď na jednej strane tvrdil, že mu poskytovala dary, aby ju svojím oblečením a autom reprezentoval a na druhej strane uviedol, že išlo o utajovaný vzťah, čo popri sebe neobstojí. Navyše, poznala celú žalovaného rodinu, a preto pomohla ich synovi pri získaní zamestnania, ako aj mu požičala za účelom rozbehu jeho podnikania s ojazdenými motorovými vozidlami. K narušeniu vzťahov došlo, keď zistila, že z predaja vozidla AUDI A6 si nechal zisk pre vlastnú potrebu a nič nevrátil na pôžičku. Uznesením zo dňa 17. apríla 2012 č. k. 14C/131/2011-40 súd pripustil zmenu návrhu v časti žalovaného petitu, a to na sumu 36.621,41 eura. Na základe vykonaného dokazovania, riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, súd dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je čiastočne dôvodná. V spore nebolo sporu o tom, že strany mali medzi sebou intímny vzťah, ako ani niet sporu o tom, že žalobkyňa poskytovala finančné prostriedky žalovanému. Spor nastal ohľadom právneho titulu poskytovania finančných prostriedkov. Súd v rámci dokazovania skúmal pri jednotlivých sumách, či boli poskytnuté titulom pôžičky alebo titulom daru a v prípade, ak sa nepreukázal ani jeden z týchto právnych dôvodov, zisťoval možnosť iného právneho titulu a to najmä titulu nepomenovanej zmluvy, predstavujúcej finančné plnenie za poskytované sexuálne služby. Následne pri neunesení dôkazného bremena sa musel vysporiadať s otázkou získania finančných prostriedkov bez právneho dôvodu a vznikom bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Zaoberajúc sa námietkou žalovaného, že zo strany žalobkyne išlo o finančné plnenie za poskytované sexuálne služby, súd uvedenú námietku považoval za nedôvodnú. Mal za to, že takýto zmluvný typ medzi stranami sporu dohodnutý nemohol byť a ak bol, nepožíva právnu ochranu, pretože ustanovenie § 51 Občianskeho zákonníka síce nevylučuje uzatvorenie zmluvného vzťahu nepomenovaného, avšak takáto zmluva nesmie odporovať obsahu a účelu zákona. Zákon pritom jasne stanovuje, že výkon práva a povinnosti nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a poskytovanie sexuálnych služieb nie je možné považovať za súladné s dobrými mravmi, ako ani súdom vymožiteľné. Rovnako tak nie je možné poskytnúť ochranu takémuto nároku. Navyše, týmto svojím tvrdením žalovaný sám spochybnil svoje tvrdenia o existencii darovacej zmluvy. Rovnako tak žiadnym spôsobom nepreukázal platnosť darovacej zmluvy a to ani v jednej zo žalobkyňou vymáhaných súm. V prvom rade sa súd zaoberal kúpou motorky a dospel k záveru, že predložené listinné dôkazy potvrdzujú tvrdenie žalobkyne v tom ohľade, že dňa 22. 03. 2010 vybrala z účtu sumu 6.900 eur a túto následne použila na úhradu zvyšnej sumy na kúpu motorky. Uvedené žalovaný nepoprel, spor bol ohľadom toho, že akou sumou žalobkyňa žalovanému na kúpu motorky prispela. Hodnotiac vykonané dôkazy vo vzájomnej súvislosti, súd mal za to, že v tomto ohľade neobstoja tvrdenia žalovaného ohľadom darovania sumy a jej minúta za účelom spoločného užitia, rovnako tak ani odmena za sexuálne služby. Na pojednávaní konanom dňa 26. 09. 2016 žalovaný uviedol, že žalobkyňa mu poskytla finančné prostriedky na kúpu motorky, pretože ako mladý chalan ju chcel. Počas konania svoje konanie hodnotil za mladícku nerozvážnosť, avšak ani uvedené nespôsobuje, že nie je povinný žalobkyni vrátiť preukázateľne poskytnuté finančné prostriedky a to najmä z dôvodu, že za tieto finančné prostriedky získal majetkové plnenie. Spor nastáva ohľadom právneho titulu vrátenia. Navyše, v tomto ohľade neobstojí tvrdenie žalovaného, že on od žalobkyne finančné prostriedky nepýtal, ona mu ich sama dávala, pretože na pojednávaní priznal, že ich chcel. V druhom rade sa súd zaoberal kúpou AUDI A6 a mal za to, že v deň kúpy žalobkyňa vybrala zo sporozírového účtu manžela sumu 2.000 eur, a to v Zlatých Moravciach. Uvedené sa zhodovalo s ústnymi vyjadreniami žalobkyne, prezentovanými od začiatku konania. Okrem toho bolo potrebné prihliadnuť aj na tú skutočnosť, že žalovaný žalobkyni skutočne vrátil sumu 4.600 eur za predaj motorky a žalobkyňa túto sumu vložila na účet spoločnosti ADOS VITA, s. r. o., nakoľko aj na účet tejto spoločnosti si žalobkyňa zobrala úver, aby zabezpečila pomoc žalovanému na kúpu motorky, resp. motorového vozidla. Uver bol poskytnutý dňa 22. 02. 2010 a suma bola vybratá z účtu dňa 23. 02. 2010 vo výške 4.000 eur, a preto nie je zrejmé, za akým účelom bola táto suma poskytnutá, avšak vzhľadom na to, že spoločnosť ADOS VITA, s. r. o. v tomto konaní nevystupuje ako žalobca, uvedené nemohlo byť ani predmetom ďalšieho skúmania. Rovnako tak v tomto prípade bolo potrebné zohľadniť tú skutočnosť, že žalobkyňa pomohla žalovanému získať určitú majetkovú hodnotu. V obidvoch prípadoch súd mal za to, že žalobkyňa preukázala atribúty zmluvy o pôžičke, a to reálnosť kontraktu (strany boli spolu pri kúpe obidvoch huteľných vecí a žalobkyňa žalovanému prispela na ich kúpu), dočasnosť právneho vzťahu a povinnosť vrátiť vec rovnakého druhu. Naproti tomu žalovaný vôbec nepreukázal naplnenie darovacej zmluvy, pretože hodnotiac tvrdenia žalovaného a to v zmysle, že pri vyššie uvedených kontraktach žalobkyňa poskytla žalovanému finančné prostriedky na získanie predmetu kúpy a žalovaný jej v zmysle dohody prezentovanej žalobkyňou, po

predaji starého motocykla časť sumy vrátil, bola naplnená dočasnou právneho vzťahu, ako aj povinnosť vrátiť vec rovnakého druhu, t. j. peniaze. Okrem toho, žalovaný v priebehu konania potvrdil, že je ochotný vrátiť hmotné dary, ktoré mu žalobkyňa poskytla a tiež potvrdil, že mu dala finančné prostriedky na získanie uvedených hnutelných vecí, teda aj týmto potvrdil z časti povinnosť vrátiť vec rovnakého druhu a to i napriek tomu, že za finančné prostriedky si zabezpečil hnutelné veci, ktoré následne tiež predal a za kúpnu cenu zakúpil ďalšie motorové vozidlo, resp. vysporiadal svoje iné záväzky. Zo svedeckej výpovede Bc. H. N., ako aj sms správy žalovaného vyplynulo, že vráti žalobkyni všetky veci, teda žalovaný potvrdil dočasnú právneho vzťahu a tiež povinnosť vrátiť vec rovnakého druhu, ktorou boli v tomto prípade peniaze, ktoré mu žalobkyňa poskytla na získanie majetku. Na uvedenom závere o povinnosti vrátiť finančné prostriedky poskytnuté žalobkyňou žalovanému, nemení nič ani tá skutočnosť, že ak by nebola preukázaná dočasná poskytnutia finančných prostriedkov, v časti preukázaných súm by vznikol žalobkyni nárok na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov bez právneho dôvodu a to z dôvodu, že žalovaný darovaciu zmluvu nepreukázal vôbec. Rovnako tak, hodnotiac vyjadrenia žalobkyne a žalovaného, súd musel súhlasiť so žalobkyňou, že ich prejavy vôle sa diametrálne odlišujú, ako aj žalovaný potvrdil, že medzi nimi nebolo reči o tom, že ide o darovanie, avšak tvrdil, že žalobkyni uviedol, že jej nemá z čoho poskytnuté finančné prostriedky vrátiť. Okrem toho dodal, že žalobkyňa na to povedala to, že aby sa o také veci nestaral. Uvedené žalobkyňa poprela a mala za to, že finančné prostriedky mu požičala a žalovaný jej sľúbil ich vrátiť z predaja motorových vozidiel, čo v konečnom dôsledku čiastočne urobil a to vrátením sumy 4.600 eur z predaja starého motocykla. Navyše, žalovaný sa počas konania bránil tým, že vráti žalobkyni všetky veci, avšak tie predmetom sporu neboli, pretože pri hmotných daroch a finančných prostriedkoch poskytnutých „do ruky“ si aj žalobkyňa bola vedomá darovania a najmä nepreukázania, preto ich nežiadala. S poukazom na to, že žalovaný vznik darovacej zmluvy nepreukázal, ako ani nepreukázal vznik inej zmluvy, predmetom ktorej by bolo poskytnutie finančných prostriedkov na kúpu hnutelných vecí, súd dospel k záveru, že v týchto častiach uniesla dôkazné bremeno žalobkyňa a to jednak tým, že finančné prostriedky boli poskytnuté z titulu pôžičky, resp. domáhala sa vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo preukázané v rozsahu sumy 6.900 eur za motocykel a v rozsahu sumy 2.000 eur za motorové vozidlo. Vo zvyšnom rozsahu žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, že by skutočne poskytla žalovanému finančné prostriedky, resp. poskytla finančné prostriedky spoločnosť ADOS VITA, s. r. o., ktorej ich žalovaný aj vrátil v rozsahu 4.600 eur, preto v dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sa súd týmito sumami nezaoberal, ako ani uhradenú sumu od dlžnej sumy neodpočítal, pretože mal za to, že je potrebné rozlišovať subjekt, ktorý žalovanému finančné prostriedky poskytol a ktorému ich žalovaný vrátil. Medzi stranami nebolo sporu o tom, že žalobkyňa finančné prostriedky poskytovala jednak ako fyzická osoba, a jednak ako štatutárka spoločnosti, čo potvrdil aj žalovaný a bol si toho vedomý. Čo sa týkalo účelu poskytovania ďalších súm, a to za účelom opravy dovezených motorových vozidiel, uvedené podľa súdu potvrdzovalo nepriamo pohnútku žalobkyne získať poskytnuté finančné prostriedky späť, pretože podľa tvrdenia žalobkyne jej žalovaný mal poskytnuté finančné prostriedky vrátiť po predaji dovezených motorových vozidiel. Ak nebola lehota splatnosti dohodnutá, je potrebné vychádzať z ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, že dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala a ten ho mohol požiadať deň nasledujúci po dni, kedy dlžníkovi finančné prostriedky požičal. Okrem toho bolo potrebné súhlasiť so žalobkyňou, že charakteristickým znakom zmluvy o pôžičke je dočasná právneho vzťahu bez ohľadu na to, či bola určená konkrétna lehota na vrátenie finančných prostriedkov, alebo nie. Ak lehota nebola dohodnutá, sankcionuje sa takéto nedohodnutie tým, že veriteľ, ak sa oneskorene začne domáhať splnenia svojho plnenia, môže byť jeho pohľadávka premlčaná a dlžník sa môže premlčania dovolať v súdnom konaní. V treťom rade sa súd zaoberal súčiastkami, avšak v dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, tento nárok bolo potrebné považovať za nedôvodný. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že faktúra bola vystavená na spoločnosť ADOS VITA, s. r. o, a touto spoločnosťou bola aj uhradená, teda súvislosť žalobkyne so žalovaným v konaní preukázaná nebola. V štvrtom rade sa súd zaoberal poštovými poukážkami a mal za to, že napriek tomu, že z nich jednoznačne nevyplýva, že ich uhradila žalobkyňa za žalovaného, žalovaný túto skutočnosť nepoprel a tiež žalobkyňa ich úhradu preukázala disponovaním s poštovými poukážkami. Rovnako tak tieto sumy boli žalobkyňou žiadané už v obidvoch žiadostiach o vrátenie finančných prostriedkov, a preto bolo preukázané, že tieto sumy predstavovali zmluvu o pôžičke, v rámci čoho bola preukázaná aj ich dočasná a to vyjadrená vo výzvach na zaplatenie. Posledným nárokom boli sumy poskytnuté poukážkami na účet žalovaného, v rámci čoho z vykonaného dokazovania neboli preukázané tvrdenia žalobkyne, ako ani žalovaného a to z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala atribúty zmluvy o pôžičke v tom zmysle, že nebolo zrejmé, kedy mal žalovaný žalobkyni takouto formou poskytnuté finančné prostriedky vrátiť a to jednotlivo. Rovnako tak v tomto ohľade neobstálo ani tvrdenie žalovaného ohľadom

daru, pretože ako vyplýva zo zákonného ustanovenia, ak ide o hnutelné veci, darovacia zmluva síce nemusí byť písomná, avšak v prípade, ak nedošlo k osobnému odovzdaniu, je nevyhnutná písomná forma a jej nedodržanie zákon sankcionuje neplatnosťou. Navyiac, bolo v konaní preukázané a to i výpoveďou žalovaného, že vždy, keď žalobkyňa posielala peniaze cez účet, neboli spolu a to bol dôvod, prečo mu ich osobne neodovzdala. Teda, žalovaný nebol prítomný ani pri zadávaní príkazu v banke, čím bola naplnená reálnosť kontraktu. Vzhľadom na uvedené, súd mal za to, že suma 15.350 eur bola poskytnutá bez právneho dôvodu, a preto žalobkyňa bola oprávnená sa domáhať jej vydania. Nebolo pritom sporu o tom, že tieto finančné prostriedky žalobkyňa žalovanému poskytla a žalovaný ich prevzal a to bez toho, aby bol medzi stranami dohodnutý právny dôvod, resp. právny dôvod tvrdený stranami sporu nebol preukázaný. Čo sa týkalo konania o vrátenie daru, v rámci ktorého ako žalobca vystupuje manžel žalobkyne, súd zdôraznil, že po oboznámení sa so žalobou v tomto konaní mal za to, že predmetné konanie bolo vyvolané tvrdeniami žalovaného v predmetnom konaní. Navyiac, po podaní žaloby, žalovaný zmenil svoje tvrdenia ohľadom daru a to nielen v konaní o vrátenie daru, ale aj v predmetnom konaní, pričom ešte na pojednávaní konanom dňa 29. 06. 2016 právny zástupca žalovaného tvrdil, že finančné prostriedky boli zo strany žalobkyne žalovanému poskytnuté titulom daru a následne na poslednom pojednávaní uviedol, že išlo o plnenie za sexuálne služby. Rovnako tak v tomto ohľade však absentuje preukázanie zo strany žalovaného, pretože v konaní síce nebolo sporu o tom, že strany sporu mali intímny vzťah, avšak jeho intenzita nebola v konaní preukázaná v zmysle tvrdení žalovaného. Navyiac, právne posúdenie žalovaného nepožíva ani právnu ochranu v dôsledku rozporu s dobrými mravmi. Rovnako tak neobstojí obrana žalovaného ohľadom toho, že skutok sa nestal, pretože ako správne žalovaný uviedol, dôvod oslobodenia spod obžaloby z tohto dôvodu znamená oslabenie postavenia poškodeného, pretože jeho nárok nemožno oprieť o skutočnosť, že mu bola spôsobená škoda obžalovaným, avšak občianskoprávne následky nemožno tiež úplne vylúčiť a dôkazné bremeno je na žalobcovi. Okrem toho skutok sa nestal ohľadom vylákania finančných prostriedkov, pretože tieto boli zo strany žalobkyne žalovanému dobrovoľne poskytnuté, avšak sporný medzi stranami bol účel a ten je predmetom skúmania v civilnom súdnom konaní. Vzhľadom na uvedené, súd rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 24.588,68 eura pozostávajúcu zo sumy 6.900 eur za motocykel, zo sumy 2.000 eur za motorové vozidlo, zo sumy 338,68 eura za úhrady šekových poukázok a zo sumy 15.350 eur za finančné prostriedky poskytnuté na účet, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 24.588,68 eura od 01. 11. 2010 do zaplatenia, a to do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol, a to z dôvodu nepreukázania finančných prostriedkov, resp. ich poskytnutia a taktiež z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Čo sa týkalo vzniku nároku na úroky z omeškania, súd mal za to, že lehota splatnosti sumy 338,68 eura nastala okamihom, keď žalobkyňa prvýkrát žalovaného vyzvala na úhradu dlžnej sumy. Ohľadom súm predstavujúcich preukázanú úhradu za motocykel a motorové vozidlo, súd mal za to, že splatnosť nastala dva mesiace po ich poskytnutí, čo bolo preukázané aj vrátením časti finančných prostriedkov, avšak v dôsledku toho, že žalobkyňa nedisponovala s dokladmi preukazujúcimi poskytnutie všetkých ňou tvrdených súm, uvedené sumy neuviedla v žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov, avšak v rámci trestného konania sa ich vrátenia domáhala už od 22. 11. 2010, kde uviedla, že dokladmi nedisponuje. Následne ďalšie finančné prostriedky boli poskytnuté bez právneho dôvodu, a preto splatnosť nastala deň nasledujúci po ich poskytnutí. Keďže žalobkyňa žiadala v súhrne splatnosť od 01. 11. 2010, s poukazom na vyššie uvedené súd jej návrhu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť hradiť úroky z omeškania v zákonom stanovenej výške od 01. 11. 2010 do zaplatenia. Ohľadom uhradenia dlžnej sumy, súd zohľadnil výšku bezdôvodného obohatenia, ako aj požičanej sumy a dospel k záveru, že v danom prípade je vhodné určiť dlhšiu lehotu na plnenie podľa § 232 ods. 3 CSP a to v rozsahu 60 dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania súd rozhodol tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 34% a to z dôvodu, že jej úspech predstavoval 67%, neúspech 33%, teda celkový úspech bol v rozsahu 34% (67-33). K rozsahu úspechu súd dospel porovnaním predmetu sporu po zmene žaloby a vyhovujúcej časti žaloby.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie, v jeho vyhovujúcom výroku, napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalovaný, domáhajúc sa ním jeho zmeny tak, že súd žalobu žalobkyne zamietne. Uviedol, že nevidí dôvod, pre ktorý by na jednej strane žalobkyňa nemohla do jeho zovňajšku investovať a na druhej strane by ich vzťah pred verejnosťou mal byť utajovaný. V sms neuviedol, že žalobkyňi vráti všetky peniaze, ale uviedol, že jej všetko vráti, čím mal na mysli dary v podobe vecí, a nie peniaze. Nikdy nemal viac áut a žiadne nemal uložené v garáži švagra Z. A., čo potvrdil aj samotný Z. A., ako aj vo veci vypočutí svedkovia: G. A., I. Y. a M. Y.. V trestnom konaní bol oslobodený z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa skutok stal. Ak by súd pripustil, že nie je ani len možné konštatovať, že sa skutok stal,

potom je postavenie poškodeného značne oslabené, pretože jeho nárok nemožno oprieť o skutočnosť, že mu bola spôsobená škoda obžalovaným. Takéto konštatovanie z vykonaného dokazovania mohol súd jednoznačne ustáliť aj v predmetnej veci, ale neurobil to. Dôkazom toho, že mu žalobkyňa dary, ako aj finančné prostriedky poskytla titulom daru, a nie pôžičky, je okrem iného aj to, že samotný manžel žalobkyne podal na Okresný súd Levice paralelne žalobu o vrátenie daru. Z uvedeného je teda zrejmé, že aj manžel žalobkyne považuje investície za dary, a nie pôžičky. Zo súm, ktoré vkladala žalobkyňa na jeho účet, je zrejmé, že nešlo o pôžičku na kúpu áut, ale skutočne o dary, ktoré žalobkyňa, vzhľadom na jej finančné pomery, nijak výrazne nezaťažovali, kým jeho motivovali k tomu, aby s ňou udržiaval intenzívny vzťah. Žalobkyňa zaslepená prežívaným sexuálnym dobrodružstvom mu rozdávala financie v rozsahu, v akom jej to jej nadštandardné príjmy bez väčších problémov umožňovali. Nie je možné z jej strany akceptovať tvrdenie a ani si to len dobre predstaviť, že by pri každom takomto poskytovaní finančných prostriedkov zdôrazňovala, že mu ich poskytuje titulom pôžičky. Aj pokiaľ ide o motocykel, tento bol taktiež zakúpený zo splátkového úveru, ktorý bol bankou poskytnutý na účet obchodnej spoločnosti žalobkyne. Pokiaľ ide o financovanie kúpy motorového vozidla, toto bolo z väčšej časti realizované z úveru, ktorý si za týmto účelom vzal on. Snáď žalobkyňa nemyslí vážne, že niekoľko euróvých čiastky, ako napr. ňou uhrádzané účty za telefonické hovory boli tiež z jej strany poskytnuté ako pôžička, a nie ako dar. Veď išlo o platby realizované z jej strany voči nemu ako jej milencovi v čase, keď ich vzájomný vzťah vrcholil. O nečitateľnosti jej konania a nekalých praktikách svedčí aj fiktívna pracovná zmluva, ktorá mala byť realizovaná medzi obchodnou spoločnosťou žalobkyne a ním, hoci v jej obchodnej spoločnosti nikdy ani len hodinu neodpracoval. Žalobkyňa žiadala o vrátenie finančných prostriedkov len v prípade, keď sa prechodne pohádali. Práve takýmto spôsobom a takýmito praktikami sa pokúšala udržať si ho poslušného. Aj suma 3.000 eur mu bola žalobkyňou poskytnutá ako dar a práve z uvedeného dôvodu zmluvu o pôžičke nepodpísal. Je nevysvetliteľné, na základe čoho žalobkyňa uviedla vo svojej žalobe sumu vyše dvojnásobne vyššiu, než akú požadovala vrátiť vo svojej žiadosti z 25. 10. 2010, teda k termínu ukončenia ich vzťahu. O zmätočnosti jej konaní svedčí aj to, že ho v jednom prípade vyzývala na vrátenie sumy dokonca vo výške 70.000 eur. Financovanie súčiastok vo sume 2.692,73 eura bolo realizované z podnikateľského účtu žalobkyne. Zo správania žalobkyne, ako i jeho správania možno mať za to, že žalobkyňa mu odovzdávala peňažné čiastky a ostatné dary bez toho, aby dala akýmkoľvek spôsobom najavo úmysel požadovať ich späť a on ich za rovnakých okolností prijal. Z uvedeného možno preto dôvodne vyvodiť, že medzi nimi boli v jednotlivých prípadoch uzavreté vždy ústne darovacie zmluvy. Zo zaužívanej súdnej praxe je zrejmé, že za reálne uzavretú darovaciu zmluvu sa považuje aj vydanie príkazu darcu na prevod alebo výplatu peňazí z účtu darcu v peňažnom ústave obdarovaného. Teda v takýchto prípadoch sa nevyžaduje písomná forma darovacej zmluvy. Ďalej viedol, že poskytovanie sexuálnych služieb za rozpor s dobrými mravmi považovať nie je celkom dobre možné, keďže ide o poskytovanie služieb osobného charakteru a v rámci týchto služieb v zozname činností upravených v registri živností je výslovne uvedený predmet činnosti s názvom prevádzkovanie erotického salónu. Pripustil, že v rámci ich spolunažívania sa mohol nezáväzne vyjadriť, že by nejakú motorku chcel. Nešlo však o žiadnu prosbu z jeho strany voči žalobkyňi a už vonkoncom nie o nejaké vydieranie, aby mu na tento účel peniaze poskytla. Uviedol, že k otázke vrátenia vecí získaných darom, resp. zakúpených za jej peniaze od žalobkyne sa vyjadril tak, že jej ich vráti a za týmto vyjadrením si stojí aj naďalej, a to napriek tomu, že išlo o veci darované. Peniaze žalobkyňi vrátiť nemieni, keďže mu boli poskytnuté sčasti darom a sčasti ich minuli za trvania ich vzťahu. Úvahy súdu v tom smere, že žalobkyňa dôkazné bremeno uniesla a on nie, sú subjektívne a hypotetické, keďže žiadne listinné dôkazy v tomto smere súdu predložené neboli. Dôkazom toho, že nešlo o pôžičku sú práve žalobkyňou za neho uhrádzané poštové poukážky. Je nemysliteľné, aby veriteľ takýmto spôsobom požičal peniaze dlžníkovi. Uvedené financie žalobkyňa od neho žiadala len z dôvodu, že sa ich vzájomné vzťahy narušili. Skutočnosť, že neboli v peňažnom ústave spolu, v ktorom žalobkyňa zadávala príkaz na prevod finančných prostriedkov z jej účtu na jeho, ešte nezakladá neplatnosť týchto darovacích úkonov, keďže za reálne uzavretú darovaciu zmluvu sa v súdnej praxi považuje tiež vydanie príkazu darcu na prevod finančných prostriedkov z účtu darcu na účet obdarovaného v peňažnom ústave. Financovanie sumy 6.900 eur uvedené v bode 63/ odôvodnenia rozsudku nekorešponduje s bodom 34/ odôvodnenia rozsudku, keďže v bode 34/ je uvedené, že táto suma bola uhradená z účtu spoločnosti ADOS VITA s. r. o., kým z bodu 63/ odôvodnenia je zrejmé, že predmetná čiastka je zahrnutá do celkovej súdom určenej čiastky, a to napriek tomu, že bola vyplatená z prostriedkov obchodnej spoločnosti žalobkyne, ktorá nie je v predmetnej veci aktívne vecne legitimovaná.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že má za to, že podané odvolanie žalovaného neobsahuje základné náležitosti, ktoré má odvolanie podľa § 363 CSP obsahovať,

z ktorého dôvodu odvolaciemu súdu navrhla, aby zväžil odmietnutie odvolania žalovaného podľa § 386 písm. d/ CSP. Ďalej uviedla, že žalovaným tvrdené skutočnosti v odvolaní v celom rozsahu neuznáva, považuje ich za tendenčné, účelové, úmyselné, skresľujúce a nezakladajúce sa na pravde. Súd prvej inštancie vo veci vykonal riadne dokazovanie, žalovaný napriek tomu v odvolaní uvádza skutočnosti, ktoré úmyselne skresľuje, ktoré sa nezakladajú na pravde. Dôkazné bremeno zaťažuje v tomto prípade aj žalovaného, ktorý je povinný preukázať, že prijal finančné prostriedky z titulu daru, doposiaľ tak však neurobil, a tak neunesol dôkazné bremeno. Rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne, riadne odôvodnené, pričom odôvodnenie vychádza zo skutkového aj právneho posúdenia veci. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že podmienky vzniku pôžičky boli splnené a ňou preukázané, pričom podmienky vzniku daru neboli splnené a žalovaným doposiaľ ani preukázané. Tvrdenia žalovaného, že vrátením všetkého mal na mysli len vrátenie vecných hnutelných vecí, a nie peňazí, považuje za účelové a nepravdivé. Jednoznačne viackrát potvrdil, že vráti všetko a tým nemožno mať na mysli len hnutelné veci. Vyjadrenie žalovaného, že vráti všetko, treba vykladať v súlade s ustanovením § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedla, že žalovaný tvrdil, že peniaze vlastne nechcel, pričom jednou z podmienok uzatvorenia platnej darovacej zmluvy je dobrovoľné, slobodné, vážne prijatie daru, čo v prípade žalovaného, vzhľadom na jeho vlastné tvrdenia, nie je splnené. Taktiež poukázala na ustanovenie § 628 Občianskeho zákonníka a na to, že v prípade odovzdania prostriedkov bankovým prevodom darovacia zmluva ani nemohla vzniknúť. Žalovaný na pojednávaní zmenil svoju výpoveď, a to z dôvodu odstupe času si už nepamätal svoju účelovú výpoveď, a to v časti, že sa snažil na pojednávaní dňa 26. 09. 2016 uviesť, že aj on prispel na kúpu motorky a na kúpu motorového vozidla, pritom na prvom pojednávaní tak samotný žalovaný, aj jeho právny zástupca jednoznačne tvrdili, že žalovaný prijal od žalobkyne celú sumu vo výške 36.621,41 eura. Aj z tohto je zrejmá účelová a nepravdivá výpoveď žalovaného. Nepravdivé sa preukázali tvrdenia žalovaného, že od žalobkyne žiadne peniaze nežiadal a že sa nezaviazal žiadne peniaze vrátiť. Rovnako i právny zástupca žalovaného tvrdí rozdielne skutočnosti ako potrebuje a je zrejmé, že jeho vyjadrenia sa nezakladajú na pravde. Žalovaný nepreukázal vznik darovacej zmluvy, nakoľko mnohokrát vo svojich výpovediach sám tvrdil, že sa nikdy nebavili, či ide o dar. Tak, na základe čoho tvrdí, že išlo potom o dar? Žalovaným dezinterpretovaný skutkový stav nevykazuje ani základné známky logiky, spravodlivého usporiadania vzťahov, či dobrej viery, no vykazuje absenciu akejkoľvek pohnútky, ktorá by žalobkyňu k takémuto usporiadaniu vzťahov viedla. Skutočnosť, že išlo o pôžičku, a nie dar preukazuje aj skutočnosť, že sumu 4.600 eur žalovaný vrátil, preto žalovaný mal dôvod sa ďalej domnievať, že rovnaký postup bude aj v prípade ďalších požičaných súm. Z okolností veci, keď prejav vôle žalobkyne a žalovaného sa evidentne v žiadnom z právnych úkonov nestretli a základný predpoklad vzniku platného zmluvného záväzku je spoločný prejav vôle smerujúci k rovnakým zamýšľaným účinkom, je plnenie žalobkyne v prospech žalovaného potrebné považovať za plnenie bez právneho dôvodu, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade zaťažuje žalovaného, ktorý je povinný preukázať dôvod prijatia finančných prostriedkov vo výške 36.621,41 eura, čo doposiaľ nepreukázal. Všetky tvrdenia žalovaného v podanom odvolaní k jednotlivým bodom rozhodnutia sú právne irelevantné, nemenia ani skutkovú, ani právnu situáciu predmetnej sporovej veci a ani nič nepreukazujú. Ďalej sa žalobkyňa vyjadrila k jednotlivým bodom odvolania, v ktorých tvrdenia žalovaného nepovažuje za pravdivé, keď súd prvej inštancie správne skutkovo aj právne danú vec posúdil. Navrhla odvolaciemu súdu potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne k podanému odvolaniu uviedol, že mylný je právny názor právneho zástupcu žalobkyne, že sa pri darovaní finančných prostriedkov aj formou bankového prevodu vyžaduje súčasná prítomnosť darcu aj darovaného, alternatívne písomná forma darovacej zmluvy. Zaužívaná súdna prax považuje za reálne uzavretú darovaciu zmluvu aj vydanie príkazu na prevod finančných prostriedkov z účtu darcu v peňažnom ústave v prospech účtu obdarovaného bez toho, aby sa vyžadovala písomná forma tohto právneho úkonu. Úvahy, ktoré rozoberá právny zástupca žalobkyne sú výsledkom jeho nesprávnej interpretácie tvrdení jeho právneho zástupcu, ktorý uviedol, že v dôsledku nadštandardnej finančnej situácie žalobkyne ako podnikateľky jej nerobilo žiadny problém ho finančne podporovať vysokými čiastkami, čo uskutočňovala vo veľkom počte prípadov zo svojich financií z podnikateľského účtu a aj z hotovostných podnikateľských prostriedkov. Na druhej strane, v konaní podanom manželom žalobkyne o neplatnosť právneho úkonu jeho právny zástupca uviedol, že finančné prostriedky v tak veľkom rozsahu nemohla žalobkyňa odčerpať zo súkromného účtu, teda z prostriedkov BSM, keďže by jej manžel pohyb finančných prostriedkov bezpochyby musel zaregistrovať. Ako sa v rámci konania dokázalo, žalobkyňa skutočne veľkú časť peňažných prostriedkov čerpala práve z finančných prostriedkov, ktorými disponovala ako podnikateľka a ktoré získala jednoznačne z podnikania. V žiadnom prípade za právne irelevantné nemožno považovať jeho

oslobodenie v trestnom konaní a uvádzať, že je úplne bezvýznamné, či bol oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom alebo z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa skutok vôbec stal. Teda, keď sa skutok nestal, nie je ani dôvod, aby vznikol žalobkyňi voči nemu občianskoprávny nárok. Ďalej poukázal na to, že nie je možné, aby si žalobkyňa uplatňovala od neho vrátenie ňou poskytnutých finančných prostriedkov dňa 03. 08. 2010 vo výške 8.631,41 eura, potom dňa 25. 10. 2010 už vo výške 15.631,41 eura, kým v jednom prípade ho písomne vyzývala o vrátenie sumy vo výške dokonca 70.000 eur. Aj z uvedených dôvodov, teda jej rôznych a meniacich sa nárokov a v neposlednom rade aj z dôvodov, že mu poskytla finančné prostriedky úplne chaoticky, nekontrolovane, bez evidencie, často z finančných prostriedkov ako podnikateľka a tiež aj z prostriedkov BSM, je prvoinštančným súdom vyčíslená suma zmätočná a nepreskúmateľná. Presné vyčíslenie žalobkyňou mu darovaných finančných prostriedkov je nemožné a bez takéhoto exaktného vyčíslenia nie je objektívne možné ani žiadne súdne rozhodnutie vyniesť.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného opätovne uviedla, že odvolanie žalovaného neobsahuje jeho základné zákonné náležitosti. Taktiež uviedla, že žalovaný doposiaľ nepreukázal ani v jednom prípade, že by išlo o dar a že by bola uzavretá darovacia zmluva. Zo súdneho spisu je zrejmé, že žalovaný, resp. jeho právny zástupca tvrdia to, čo sa im kedy, v ktorom konaní momentálne hodí. Právny zástupca tiež účelovo mnohokrát uvádzal, že manžel žalobkyne v druhom konaní žiadal vrátenie daru, a to až do momentu, kým mu nepreukázali, že žiadna taká žaloba o vrátenie daru neexistuje, že ide o žalobu o vrátenie finančných prostriedkov a nikde v tejto žalobe sa nespomína vrátenie daru. Tvrdenie právneho zástupcu žalovaného, že ak v trestnom konaní súd uviedol výrok, že skutok sa nestal a žalovaný bol oslobodený spod obžaloby, tak nie je ani dôvod, aby vznikol občianskoprávny nárok voči žalovanému, je absurdné a absolútne ho odmieta. Skutočnosť, že jednotlivé výzvy žalobkyne, na základe ktorých vyzývala žalovaného na vrátenie finančných prostriedkov, nie sú na rovnakú a totožnú sumu, nič nepreukazuje. Bolo jej snahou riešiť vec mimosúdnou cestou a to prostredníctvom výziev, ktoré sama pripravila a snažila sa so žalovaným rokovať. Konkrétna dlžná suma je predmetom súdneho konania, v ktorom bola riadne preukázaná a okresným súdom správne priznaná.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalovaného (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania je potrebné v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Z obsahu podanej žaloby žalobkyne a z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného zaplata sumy 36.621,41 eura s príslušenstvom (zmena žaloby pripustená uznesením súdu zo dňa 17. apríla 2012 č. k. 14C/131/2011-40). V podanej žalobe uviedla, že v priebehu roka 2010 postupne v rôznych častiach poskytla žalovanému finančnú pôžičku v celkovej výške 37.978,68 eura, a to predovšetkým na účely dovozu ojazdených áut zo zahraničia a kúpu náhradných dielov, ktorú pôžičku sa žalovaný zaviazal uhradiť v dohodnutých termínoch, ktoré však na jeho naliehanie boli posunuté, avšak ako konečný termín vrátenia celej sumy bol stanovený koniec mesiaca október 2010. Z uvedenej sumy jej však žalovaný do podania žaloby uhradil len 4.600 eur. Žalobkyňa žalovanú sumu žiadala priznať s 9% ročným, úrokom z omeškania od 01. 11. 2010 do zaplata.

8. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Počnúc od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil dovtedy platný zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok. Keďže v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je ustanovené inak), je potrebné na danú právnu vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 160/2015 Z. z.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

13. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

14. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu, rozhodnutie súdu prvej inštancie je v jeho vyhovujúcom výroku vecne správne, keď súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver o dôvodnosti žalobkyňou uplatneného nároku v rozsahu sumy 24.588,68 eura s príslušenstvom. S poukazom na uvedené dôvody, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalovaného uvedenými v podanom odvolaní. S ohľadom na obsah podaného odvolania žalovaného odvolací súd udáva, tak ako boli žalovaným formulované dôvody podaného odvolania, tieto neboli spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu v prospech žalovaného.

17. K jednotlivým bodom odvolania žalovaného odvolací súd udáva nasledovné:

18. Skutočnosť investícií žalobkyne do zovňajšku žalovaného, ako i to, že vzťah strán sporu mal zostať pred verejnosťou utajený je z hľadiska právneho posúdenia tejto veci irelevantná a nemá žiadny vplyv na ustálenie záveru o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu. Pokiaľ žalovaný namietal, že obsahom sms správy, v ktorej uviedol, že jej (žalobkyni) vráti všetko, mal na mysli to, že jej vráti dary, a nie peniaze, odvolací súd udáva, že súčasťou odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je i presné znenie sms odoslanej z telefónneho čísla žalovaného dňa 27. 07. 2010, výkladom obsahu ktorej správy nemožno ustáliť taký záver ako prezentuje žalovaný, ale len to, že žalovaný potvrdil, že vráti žalobkyni všetko, teda aj peniaze, ako správne ustálil súd prvej inštancie. Pokiaľ žalovaný k bodu 15/ odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že nikdy nemal viac áut a žiadne nemal uložené v garáži svojho švagra Jána Géciho, uvedená argumentácia žalovaného je z hľadiska právneho posúdenia tejto veci opätovne právne bezvýznamná.

19. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil i obranu žalovaného v súvislosti s jeho oslobodením spod obžaloby v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 4T 39/2013, v rámci ktorého konania právoplatne rozhodol Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 4To/41/2015-749 tak, že obžalovaného (žalovaného v tomto konaní) spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 3 písm. a/ Trestného zákona oslobodil, nakoľko nebol dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. To, že nebolo dokázané, že by sa stal skutok kvalifikovaný ako zločin podvodu, keď súd prvej inštancie správne uviedol, že skutok sa nestal ohľadom vylákania finančných prostriedkov, pretože tieto boli žalobkyňou žalovanému poskytnuté dobrovoľne, neznamená, že v rovine občianskoprávnej, navyiac za situácie, keď je nesporné, že finančné prostriedky žalobkyňa žalovanému poskytla, by bol nárok žalobkyne len s ohľadom na výsledok trestného konania automaticky oslabený v takej kvalite, že by bolo namieste konštatovať jeho nedôvodnosť.

20. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní konštatoval, že dôkazom toho, že mu žalobkyňa poskytla finančné prostriedky titulom daru, a nie pôžičky, je aj skutočnosť, že manžel žalobkyne podal na okresný súd žalobu o vrátenie daru, s takouto argumentáciou žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje, keď nemožno súhlasiť s tým, že by z podanej žaloby manžela žalobkyne vyplývala žalovaným tvrdená skutočnosť, že sám manžel žalobkyne považuje investície žalobkyne za dary, a nie pôžičky, pretože uvedené nevyplýva ani z obsahu žaloby žalobcu D. o vrátenie sumy 36.621,41 eura, z ktorej naopak vyplýva to, že práve obrana žalovaného, ktorá je založená na tom, že žalobkyňa (manželka D. E.) poskytla finančné prostriedky žalovanému titulom daru, bez toho, že by manžel žalobkyne v ním podanej žalobe poskytnutie týchto prostriedkov sám právne kvalifikoval ako dar. Navyše, tak ako konštatoval i súd prvej inštancie, je zrejmé to, že konanie iniciované žalobou D. E. bolo vyvolané tvrdeniami žalovaného v tomto konaní, bez toho, že by existenciu tejto žaloby o vrátenie sumy 36.621,41 eura bolo možné považovať za dôkaz preukazujúci právny titul poskytnutia finančných prostriedkov žalobkyňou žalovanému ako dar.

21. Pokiaľ žalovaný v odvolaní tvrdil, že motocykel bol zakúpený zo splátkového úveru, poskytnutého bankou na účet obchodnej spoločnosti, tieto jeho tvrdenia nezodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania, keď naopak je zrejmé, tak ako to správne zistil a ustálil súd prvej inštancie, že dňa 22. 02. 2010 žalobkyňa vybrala z účtu vedeného v Tatra banka a. s. na meno žalobkyne, č. ú. XXXXXXXXXXXX sumu 6.900 eur, keď pred týmto výberom bola dňa 18. 02. 2010 poskytnutá suma z úveru vo výške 6.600 eur, na základe Zmluvy o poskytnutí splátkového úveru č. 4010072004 uzatvorenej medzi Tatra banka a. s a žalobkyňou, keď účelom poskytnutia úveru bola osobná spotreba žalobkyne. I keď je potrebné prisvedčiť odvolateľovi z hľadiska rozporov v konštatovaní súdu o financovaní sumy 6.900 eur žalobkyňou v jednotlivých bodoch odôvodnenia rozhodnutia (24, 34), nesporné je však to, že z vykonaného dokazovania vyplýva skutočnosť, že žalobkyňa sumu 6.900 eur vybrala z jej účtu vedeného v Tatra banke a. s a na tento účet jej pred výberom sumy bola poskytnutá suma z úveru vo výške 6.600 eur, ktorý si žalobkyňa zobrala ako fyzická osoba.

22. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní tvrdí, že v prípade financovania kúpy vozidla Audi A6 bolo toto z väčšej časti financované z úveru, ktorý si na uvedený účel vzal on, táto skutočnosť je rovnako konštatovaná i súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, a teda ani nie je spornou, keď na kúpu vozidla žalobkyňa zo sporozírového účtu vedeného na meno jej manžela dňa 18. 03. 2010 vybrala hotovosť 2.000 eur.

23. Pokiaľ ide o žalobkyňou realizovanú úhradu sumy v celkovej výške 338,68 eura pozostávajúcu zo súm 88,23 eura, 88,62 eura, 100,28 eura, 13,88 eura a 33,79 eura na šeky T-Mobile Slovensko a. s., Orange Slovensko a. s., KOOPERATIVA poisťovňa a. s., Allianz - Slovenská poisťovňa a. s., odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, mal za to, že takouto žalobkyňou realizovanou úhradou poštových poukážok vystavených na meno žalovaného vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný vydať. Na rozdiel od súdu prvej inštancie v tomto prípade odvolací súd nemal za to, že takto realizované úhrady boli žalobkyňou poskytnutou pôžičkou žalovanému, keď naplnenie zákonných atribútov pôžičky v danom prípade nebolo preukázané, ale mal za to, že sa jednalo o plnenie žalobkyne bez právneho dôvodu, keď povinnosť plniť jednoznačne vyplývala žalovanému, napriek tomu však plnenie realizovala žalobkyňa, keď žalovaný sám v priebehu konania uviedol, že to hradila žalobkyňa z vlastnej iniciatívy, pričom nikdy nebola reč o tom, či je to pôžička alebo dar. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade išlo jednoznačne zo strany žalobkyne o plnenie bez právneho dôvodu, keď nemožno konštatovať existenciu takého právneho vzťahu, obsahom ktorého by bola na jednej strane povinnosť a na druhej strane právo na poskytnuté plnenie. Pokiaľ žalovaný argumentoval, že sa jednalo zo strany žalobkyne o plnenie za poskytované sexuálne služby, tieto skutočnosti neboli v konaní preukázané, a tak ako súd prvej inštancie uviedol vo svojom rozhodnutí, takýto účel plnenia je nevyhnutný, ako i nesúladný s dobrými mravmi. Ak žalovaný poukazuje v tejto súvislosti na to, že sa jednalo len o niekoľkoeurové čiastky, je potrebné uviesť, že z hľadiska posúdenia nároku žalobkyne na ich vrátenie je ich výška nepodstatná, a len z tohto titulu, že sa jednalo podľa žalobcu o plnenia v nevysokých výškach, nemožno konštatovať, že sa jednalo o darovanie zo strany žalobkyne, keď je potrebné opätovne, tak ako v prípade neexistencie vzťahu z pôžičky uviesť to, že neboli naplnené zákonné atribúty darovacej zmluvy, pre ktorú zákon vymedzuje to, že darovacou zmluvou darca niečo bezplatne prenechá alebo sľubuje obdarovanému a ten dar alebo sľub prijíma. O tom, že sa tak v danom prípade nedialo, svedčí už len samotné vyjadrenie žalovaného v tom smere, že nikdy nebola reč o dare, a teda o tom, že by prejavy vôle strán sporu smerovali k bezplatnému poskytnutiu daru a k jeho prijatiu

zo strany obdarovaného. Na uvedenom závere nič nemení ani argumentácia žalovaného, že žalobkyňa musela vedieť, že žalovaný financie na vrátenie nemá.

24. Poukaz žalovaného v ďalšom bode odvolania na fiktívnu pracovnú zmluvu so spoločnosťou žalobkyne je opätovne pre právne posúdenie uplatneného nároku žalobkyne v tomto konaní bez relevancie. Rovnako nie je odvolaciemu súdu zrejmé to, prečo žalovaný v podanom odvolaní poukazuje na financovanie súčiastok v sume 2692,73 eura, ktoré plnenie žalobkyne súd prvej inštancie nepriznal, a tak nebolo súčasťou vyhovujúceho výroku napadnutého rozhodnutia.

25. Pomerovanie vzťahu strán sporu a v rámci neho žalovaným udávané poskytovanie sexuálnych služieb k prevádzkovaniu erotického salónu, legalizovaného v rámci živnostenského podnikania, považuje odvolací súd za nenáležitú. V tomto smere snáď možno uviesť len to, že intenzita a charakter vzájomného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným je jednoznačne zrejmý len stranám sporu, uvedené však nič nemení na tom, že táto skutočnosť nebola určujúcou z hľadiska posúdenia nárokov žalobkyne na plnenie.

26. Z hľadiska plnenia žalobkyne na účet žalovaného v celkovej výške 15.350 eur, odvolací súd udáva, že sa stotožňuje s právnym posúdením tohto nároku žalobkyne so súdom prvej inštancie, keď právo na vrátenie plnenia posúdil ako právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo plnením žalobkyne bez právneho dôvodu. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje s konštatovaním, že žalobkyňa nepreukázala naplnenie atribútov pôžičky a žalovaný rovnako nepreukázal naplnenie atribútov darovania. K uvedenému odvolací súd len dopĺňa, že z vyjadrenia žalovaného je zrejmé i to, že často sa o poskytnutí finančného plnenia a ich výške dozvedel len tak, že mu bola z banky zaslaná sms o tom, že na jeho účet boli poukázané peniaze. Už len z tohto vyjadrenia žalovaného potom nemožno konštatovať ani žalobkyňou tvrdenú existenciu pôžičky a ani žalovaným tvrdené darovanie finančných prostriedkov. Rovnako ako v prípade úhrad poštových poukážok žalobkyňa plnila bez právneho dôvodu, v dôsledku čoho vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný vydať. Pokiaľ žalovaný namietal, že za platné darovanie sa v súdnej praxi považuje tiež vydanie príkazu darcu na prevod finančných prostriedkov z účtu darcu na účet obdarovaného v peňažnom ústave, takúto formu darovania nespochybnil ani súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, uvedené konštatovanie však nemá vplyv na záver o tom, že k takémuto darovaniu je potrebná písomná zmluva podľa ustanovenia § 628 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ani táto skutočnosť však nič nemení na tom, že žalovaný nepreukázal to, že by mu boli peňažné prostriedky na účet poskytnuté titulom daru, keď právnym titulom na ich vrátenie je vydanie bezdôvodného obohatenia.

27. Pokiaľ žalobkyňa vyzvala žalovaného na plnenie výzvami zo dňa 03. 08. 2010 a zo dňa 25. 10. 2010, pričom v každej z nich žiadala uhradiť inú sumu, z tejto okolnosti ešte nie je možné vyvodiť záver o nedôvodnosti nároku nad sumy uvedené vo výzvach, keď rovnako ako súd prvej inštancie i odvolací súd mal za to, že v rámci súdneho konania žalobkyňa preukázala dôvodnosť uplatneného nároku v rozsahu sumy 24.588,68 eura.

28. Zaoberajúc sa tak jednotlivými dôvodmi podaného odvolania žalovaného, tak ako odvolací súd uviedol vyššie, je potrebné konštatovať, že žalovaným podané odvolanie nebolo dôvodné, a tak spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu. S ohľadom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 262 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).